

ЧЕРНЕТКА

006

СТУДЕНТСЬКЕ 2002 ЛІТЕРАТУРНО-МІСТЕЦЬКЕ ВИДАННЯ січень-лютий

Слово редактора

Вітаємо, давно не бачилися!

Самі розумієте — "шалена" завантаженість: сесія, потім канікули, свята одне за одним — яка там робота, навіть така приємна й цікава, як підготовка **"Чернетки"**.

Але ми нарешті зібралися з думками й матеріалами — в цьому маєте змогу переконатися. І не тільки зробили черговий, на дві сторінки більший (!) випуск **"Чернетки"**, а й наповнили її новими рубриками, які зараз із задоволенням презентуємо.

Насамперед, це рубрика **"Молоде вино"**. Особливо обізнані, мабуть, вже здогадалися, що вона присвячена однойменному V Фестивалю поезії **"Молоде вино-2001"**, який було проведено вже минулорічної глибокої осені, а саме з 14 по 16 листопада, саме у нас, в НаУКМА. Так що **"Чернетці"** дуже пощастило: тепер вона має право друкувати твори лауреатів фестивалю, у такий спосіб знайомлячи вас із

ними. Тож шукайте глибше ↓↓

Крім того, від сьогодні ми будемо час від часу практикувати рубрику **"Есе"** — літературознавчо-критичні роздуми різної тематики. Приєднуйтеся!

Нагадуємо: наша адреса не змінилася — кафедра філології (3-117,118).
Бувайте! Цікавого читання!

Люди, які працювали над "Чернеткою 006"

Черговий співредактор: Дарина Купко

Члени редколегії: Оксана Христан

Верстка: Дарина Купко

Окрема подяка:

Сергію Семеновичу Іванюку, деканату студентів НаУКМА (особливо),
а також, за традицією, талановитим студентам Академії і не тільки

Олеся Мамчиц

- студентка 4-го курсу філологічного факультету КНУ ім. Т. Шевченка;
- переможниця "Молодого вина-2001"

Грецька пісня

Маю амфори і корали я,
Море темне, грозі у тон.
Обіймає гарячу талію
Струнко складками мій хітон.

Соком напнуті виноградини,
Вітром кручений сад маслин —
Маю все. Та чомусь не рада я,
Десь до скіфів подався він.

Мовкне круча, де нам стоялося
В ночі зоряні без зажур.
Сотні місяців розбивалося
Об кипучу морську межу.

Густо ткалися східні пахощі
У повітрі тонкім-тонкім.
І сміялися від запаморочень
Наші погляди нетривкі.

Шепотів мені щось вогнисте ти,
Хвили балися у теслу.
Як прощалися біля пристані —
Впала каменем у журбу.

Попливли на чотири сторони
Кораблі, мов сухі листки.
Пошматоване серце штормами,
Як вітрила твої хисткі.

Обіцяв мені (щоб не мучилась) —
Повернуся за рік чи два...
Полохливо цвітуть під кручею
На стеблинах твої слова.

Різдвяна колядка

І прийшли волхви
О нічній порі,
Принесли волхви
Три ясні зорі.
Що одна вела
До печероньки,
А друга лягла
У Кучерики.
А остання зірка
Рокована —
У найглибший сховочок
Схована.
Щоб не плакала
Матір Божая,
Що та третя —
З терном схожая.

■ ■ ■ ■

Розпачлива хвиля,
розбитий міт.
Велике Безкрилля
покрило світ.

І світ розділили
на двісті рук,
зерно недозріле
їм сипле крук.

У втопанім зіллі
зростає страх.
На цьому безкриллі
і риба — птах.

■ ■ ■ ■

Попереду ті, що згоріли
А за ними ті, що зоріли
А за ними ті, що терпіли
А їм в спину кулі та стріли.

А позаду йдуть герострати
А за ними всяких багато
А найдалі ті, що стріляли
А останні ті, що проспали.

■ ■ ■ ■

Шукаєш схожого на себе
знаходиш схожого на себе
і утікаєш: бо знаходиш
занадто схожого на себе.

Такі ж у нього мрія й доля
а ти втікаєш мимоволі
бо надто кращого за себе
знаходиш
в схожому на себе.

■ ■ ■ ■

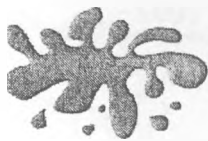
Піду-но я в кав'ярню,
Малесеньку кав'ярню,
Де столики на місці
Тупцюють від нудьги.

Позву кругленький столик —
Він буде мій напарник,
І виціджу по краплі
Усі свої гріхи.

А потім прийде Доля
У синім капелюсі.
Її мінливі очі —
Прозора карусель.
— А що, — питаю, — Доле,
Ми вороги чи друзі?
Лиш посмішка Джоконди
У відповідь. І все.

Ми будемо сидіти
І вдумливо мовчати,
Допоки захід сонця
Позолотить плече.

— Ну що ж, — промовить Доля, —
Пора тобі у мандри.
— Гаразд, — погоджусь. — Доле,
Приходь колись іще.

- студентка 2-го курсу філологічного факультету КНУ ім. Т. Шевченка;
- переможниця "Молодого вина-2001"

Наталя Чибісова

■ ■ ■ ■

Дві букви М на долі Маргарити,
О, тільки б не поллутати місцями!
Колумб пропав. Америка відкрита.
Хіба жартують з дивними речами?

У храмі Бога затишно й-осяйно,
Там так натхненно янголи співають.
Тим часом крила янголів і бісів
Навдивовиж подібний вигляд мають.

Не викреслити олівцем червоним
Дві надзвичайно схожі монограми —
Дві букви М на долі Маргарити,
О, тільки б не поллутати місцями!

■ ■ ■ ■

Спиню тебе перед порогом —
ми перед злом не безборонні!
Воскреслі мусять мати стигмати.
Тож, покажи мені долоні.

Ти кажеш: мир сьому дому!
Три дні минуло і три ночі.
Як ми навіки розпрощались...
Долоні швидко перед очі!

■ ■ ■ ■

Скажи мені, чужинце ясноський,
для чого нам від вічності тікати?
Невже моїм, таким шляхетним, предкам
нема про що з твоїми розмовляти.

Невже це тільки вигадки брутальні —
Кохання вічність, неможливість втрати,
невже для того нас з'єднала доля,
щоб про свою жорстокість нагадати.

■ ■ ■ ■

Я стільки раз питала пустоту.
Я стільки раз у темряву кричала.
Я, майже, тайну осягала ту,
але все марно — пустота мовчала.

І спокою моїй душі нема.
Бо, хто ти є насправді, я не знаю.
Я думаю — чи зникне твій образ,
коли отрете півень заспіває.

■ ■ ■ ■

Молилася душа моя
єдиному на небі Богу.
І не вклонилась, Боже збав,
ніколи іншому порогу.

Та там, де папороті цвіт
і подих тьма затамувала,
моя язичницька душа
Купальські ночі святкувала.

■ ■ ■ ■

Тіней долину перетнеш байдужо
і небеса прибульця привітають...
Блажити оокі янголи небесні
тепер тобі твій Реквієм співають.

З усіх усюд збереться товариство
таких як ти несамовито впертих
і келихами еля відсвяткують
твою прибулість до країни мертвих.

Молитви наші будуть долимати
до того краю вічного спочинку.
І Бог, зійшовши з трону, тобі скаже:
Як добре, що ти повернувся, синку.

■ ■ ■ ■

Як блискавка зринула думка,
А через мить потонула.
Я вчора про тебе згадала
І вчора про тебе забула.

Бо спогади то є вічність,
Де дивна про тебе пам'ять —
Маленьке memento mori,
Щоб смак до життя не втратити.

■ ■ ■ ■

Ми народились бути богами.
Гріх наших предків сяє над нами.
Наше прокляття — сонцем над нами.
Згодою Бога — будьте богами!
Благословенність сліз перемоги
Богом усміхненим — будьте як боги!
Потягом бути — бути могутнім —
Цвяхом розп'яльним в мозку майбутнє.
Вдячність і гордість майже воскреслих —
Хтось допоможе хрестик понести.
Хтось допоможе чашу ту пити.
Стиснути зуби, очі стулити.
Посмішка вдячна майже провини —
Хочете бути — будете ними.

■ ■ ■ ■

Хоч на стіні вчорашньої турботи
Лишився ти незграбним силуетом,
Я тобі рідна по якимсь законам,
Я тобі рівна по якимсь прикметам.

Втомились очі бачити в прозорині,
Втомилася душа від передбачень.
Коли на небі вповні місяць сяє,
На ньому я чомусь твій профіль бачу.

Наталя Котенко

О боже мій милий!
За що ж ти караєш її молоду?
Т.Ш.

Про поезію не можна
писати
поетичним тоном.
В.Гомбрович

ФГСН-З, філолог

"Поезія у непоетичний час"

коли поет творить для поета,
критика і аморфного
читача. Критики не
встигають
опрацювати увесь
масив літератури.

Її стискають в суспільних лещатах, розчленовують на шматочки її структуру, викачують ліричне "я", пришивають чужорідні органи прози, повсякденної мови і хто зна чого. Хтось зводить творчий акт до висублімовування пораненого купідоновою стрілою бідолахи або до метричних побудов спраглою до Штуки філолога. Хтось страхає блумівським дідьком неоригінальності. А хтось по-бартівськи проголошує суверенність її духу і звільняє від протекторату автора.

Це не з полотен Босха і навіть не з опіумних марень наркомана. Це картинки з життя поезії. В наш час.

Час був, є і буде непоетичним. Звучить, як біблійна сентенція. Завжди є "сподвижники духу" і обивателі. Взяти хоча б романтичний період. Золотий вік поезії? Де там. Романтики одностайно заявляли про двоєміріє: світ філістерів і світ митців. В тому ж таки романтизмі, зокрема в Гофмана, По, категорія двоємірія переноситься на самого героя, його внутрішній мікрокосм дуалізується. Чи не нагадає це парамонівського поета-буржуа? Правда, у нього поет і буржуа гармонійно вживаються в одній особі. І в цьому немає нічого ганебного. Теперішня толерантна епоха милостиво дозволяє поетові робити, що забажає, творити своєю творчістю один міф, а жити зовсім іншим.

Що б ми робили без глобальної освітянської спрямованості нашої цивілізації? Майже всі люди вміють читати. І відповідно для цих "всіх" на дріжджах попиту підіймається література. Та читають "всі" аж ніяк не поезію. В її світ можуть увійти лише ті, хто вміє грати за її законами й підпорядковувати їм власні. Поезія – це складно. Проза, при чому типу романсе, – от, що потрібне загалу. Чому ж поезія капітулює перед прозою? Існує думка: на поезію хворіють молоді, проза – привілей зрілих. Очевидно, людство перейшло у фазу дорослості і не здатне перейматися витівками молодих.

Можна таким чином диференціювати суспільство: найбільша група людей не читає і тим більше не розуміє поезію – маса; друга група вдає, що розуміє і насолоджується лише для того, щоб стати в очах інших інтелігентами (здається, про них писав В.Гомбрович); третя, найменша, – доторкається до тайни поезії. От і маємо ситуацію,

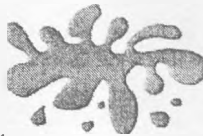
Постала проблема якості. Якими критеріями керуватися? Що є поезією, а що віршованою формою? Постмодернізм відповідає: все на ваш смак. Аби ж нам не опинитися в ролі "голого короля"!

Ресурси жанрів обмежені. Вони лімітовані канонами. На зміну одному канону приходить інший. Кожен канон бере окрему скибку з кавуна мистецтва, але ж скибки колись закінчуються. Аудиторія не сподівається почути чогось нового. Іронічне очікування: "Ну і який фокус покажеш?" Коли щось і вразить вибагливу уяву, то нестандартна форма, нестандартна лексика, нестандартне поєднання непоєднуваного. Поезія сама рие собі могилу, заперечуючи себе як поезію. Але Бог з цим, вона піддає сумніву власну доцільність.

Згадаймо Ортега-і-Гасета, пересічний читач тільки тоді сприйме твір, коли зрівняється з ним або ще краще – вивищиться над ним. Перше він досягне, якщо побачить у творі, мов у дзеркалі, відображення власного життєвого досвіду, власних переживань. Друге – коли розбере твір на механізми, а з'ясувавши витoki стилістики, "родовід" художніх образів, проголосить його несвіжість, а отже, нікчемність.

Але криза з літературі виникає не лише від того, що люди перечиталися книжок. Є й інший чинник – науковий поступ. Як не дивно, прогрес перетворив Людину в ЛЮДИНКУ. Вона стала більш прагматичною. Балом править Здоровий Глузд, Раціо. Єдиним способом пізнання визнається логічний. Не так давно гомосапієнсів добренько струснуло, коли вибухнула приваблива і страшна перспектива творити собі подібних – клонування. Виявляється, людина не така вже й загадка природи. Вінець природи сам себе розвінчує. І навіть прориватися за нікому не потрібні лаштунки Seines, щоб досягнути Sein, коли це не створить висококонкурентної техніки і не ляже в кишеню черговим шаром зелених? От і маємо: наука витісняє поезію, та хіба тільки її – гуманітарне знання взагалі.

Тавро нашої доби – дивитися і не бачити. Інтелект тягнеться до яблука пізнання, але не помічає хробака в нім. Хробака, який пожирає істину. Чи самодостатнє знання? Що визначає його корисність, де основа, від якої треба відштовхуватись? Як не крути, а зона в гуманітарній сфері.

Месіанська функція поезії приваблива. Але сучасне мистецтво поетичне далеке від серйозної поважності. То ж як бути з деканонізацією, карнавалізацією, деструкцією, відсутністю самозаглиблення і ще довгим переліком "паталогій" нашої доби? І тут на допомогу приходить Ніцше, переконуючи, що прагнення поетів – полегшувати життя людей, відвертаючи їх від обтяжливої дійсності. Коротше, поети "грають життям" і втягують у гру потенційних читачів. Що ж, позиція гравця дуже виграшна: вона позбавляє відповідальності, завжди можна виправдатися, мовляв, маску на себе натягнув. З іншого боку, позбувшись обмежень, патетичності, поезія стала річчю в собі, вона користується звичайною мовою без будь-якої мети. Арістотель вхопився б за голову від вседозволеності сучасної поезії, адже застерігав поезію від "шкідливості моральності".

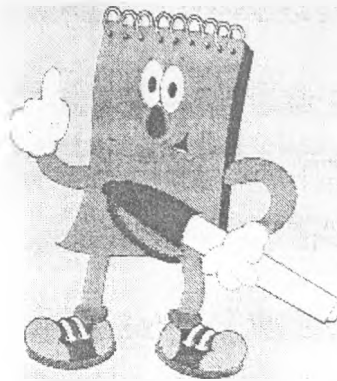
Бувалий у бувальцях читач скептичний. Якщо поезія сонячна, оптимістична, то її або звинувачують в трухлості, або в солодкості-медовості. Якось професор С.Кримський наводив example: оперетку з сентиментального кохання, коли півзали вийшло, сказавши гучне "фе". Вони не вірили в щирість і простоту почуттів. Але хіба ми віримо в банальну поезію? Приклад, який навернувся під руку, - глузливі усмішки рецепієнтів на "Молодому вині" у відповідь на біль душі в душі Костенко-Симоненко. А якщо він / вона справді так відчуває буття? Що ж тоді - на смітник посередностей? Де ж вона, хвалена пост-... толерантність?

Виходить, "пинком под..." (перепрошую) поетів наївних (о бідний Шиллер!), дифірамби співатимемо сентиментальним. Повірімо хіба що віршику наївної дитини або поетесі, яка розплачеться на сцені. Але й тут засумніваємося: чи це не вдаване бува.

Між іншим, щодо критиків і поетів. Ми зараз спостерігаємо їхній діалог. Ерудований творець добре розуміється на мистецтві поетичному. Оксана Забужко слушно охрестила поета вовкулакою. Схильність до художнього аналізу – темна сторона його особистості. Поет стає все відкритішим до чужих інтерпретацій. І це нормальне явище.

З позиції реципієнта можу сказати, що поезія смачна в кількості приправи, а не каші в горщику без дна. Здається, знову виходить алюзія на В.Гомбровича. В принципі, під таку поезію, як під музику, не погано пишеться, ну, наприклад, есе. Музу за хвоста не треба ловити і пальці залишаються сухі (майже).

Щодо постаті автора в непоетичний час. І знову порівнюємо соціо-культурний і художньо-

стилістичний деміурга. Іноді перший виявляється цікавішим. Невичерпне поле для дослідження – творчий вечір, фестиваль etc. Тембр голосу, зачіска (довгокосість – типовість митця, аля skinhead – ненормативність, мови зокрема), коливальні рухи різними частинами тіла (експресивно руками – впевненість в собівартості поетпродукту, опускання голови – невпевненість, закидання голови, знизування плечима, активне пересування в просторі трапляється рідше) – цілий психологічний практикум.

Крім того, ми повертаємося до вихідного принципу культури ранку цивілізації – синкретичності мистецтва. Мова поезії самодостатня, безперечно, але наскільки яскравішою вона стає із залученням музики (ще Шиллер помітив їхню спорідненість), драматичної дії, живопису (непогане місце хронотопу – картинна галерея), спортивної витривалості (час хронотопу – кілька днів або ж міфологічної протяжності вечір), кулінарії в одному з її варіантів – фуршет (очевидно, шлях до серця читача також лежить через шлунок), не обходиться без діонісійського первня (як казали римські класики, "in vino veritas", і як кажуть сучасні, "без бокала нет вокала"), антуражу додають сивуваті клубки цигаркового диму тощо.

Нехай кричать песимісти, типу Гомбровича, що поезії не довго топтати рясту. Це як подивитися. Принаймні зараз вона живе, хоча під знаком "мінус". Як писав Ортега-і-Гасет: "Краще теперішнє мистецтво полягає у його відсутності, бо те, що сьогодні претендує на довершеність, є насправді цілковито антимистецьким – повторенням давноминулого".

То який прогноз на Завтра? У відповідь – бахтінське багатоголосся. Поети й надалі ходитимуть шістьма колами блумівської ревізії і на останньому колі повертатимуться до вихідного пункту попередника. Щоправда, в їхніх текстах з кожним разом з'являтиметься все сильніший ефект штучності. А може, мав рацію Ніцше (цур йому!): ми спостерігаємо вечірню зорю мистецтва і поезію оточує магія смерті. Втім, цінуємо ми те, що втрачаємо, людина наукова, що прийде на зміну людині художній, зрозуміє, яким скарбом володіла, і тоді Поет знову заспіває свою пісню. Аби тільки не була вона лебединою!

Ну от, почали за здоров'я – кінчили за упокій. Врешті, цапом-відбивайлом завжди можна зробити постмодернізм з його відсутністю перспективного мислення і песимістично-руйнівними тенденціями. Що ж, амінь.

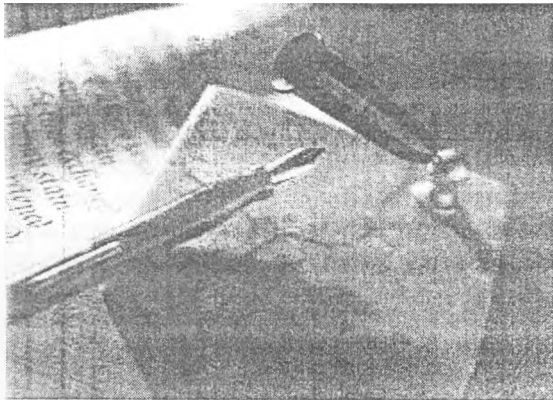
Ярослав Федорак

■ ■ ■ ■

Малюєш словом...
Чистиш рух дзвінкий
І дух вкладаєш в літери натхненно
Малюєш слово... і минуть роки
Перш, ніж вгадають у тобі буденне.

Малюєш словом...
Літерам-устам
Думки вкладаєш, мов малі зернини.
Малюєш слово... світ не відцвіта
І не згасає, поки ти — людина.

■ ■ ■ ■

Не відступав, ніколи, ні на крок
Від тихих звуків — тиші шелестіння
І не зникав у сторінках книжок,
Не намагався залишитись тінню...

Про щось я мріяв і когось любив,
Щось ненавидів, а когось не бачив.
Я не боявся слів — буденних злив...
Я не ховався. Я — усіх пробачив...

■ ■ ■ ■

Я не можу тебе не боятися,
Я не вмію тебе не любити.
Нам з тобою прийшов час розтатися,
Буде важко без тебе жити.

Я старався хутчіше зникнути
І знайти дещо краще за тебе.
Що ж, пора і до цього звикнути.
Винен сам, так мені і треба.

Я, шукаючи в мріях лояльності,
Потонувши у пиві й провинах,
Постраждаю від бездіяльності
І один буду в цьому винен.

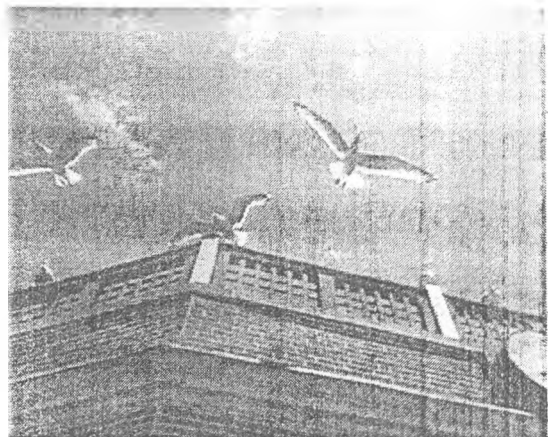
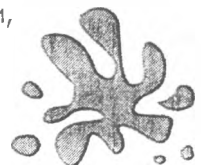
ФГСН-2, сподіваймося, філолог:

"Життя видається таємничим, тому понад усе люблю писати. Іноді навіть думаю, що це справжнє моє покликання, і починаю творити із вдвічі більшим ентузіазмом. Хто знає, можливо колись видам власну збірку. Це було б чудово. А поки що залишається тільки писати і жити. Зрештою, відшукати себе у світі не так вже й складно. Основне — знати, чого прагнеш і не боятися сердитої критики. Так навіть цікавіше".

Що ж, пробачивши втечу, ти ще не раз
Пригадаєш абстрактність уявності
Й прошепочеш: "Ще б мить — і не стало нас,
Ми б розтали в минулого давності".

■ ■ ■ ■

Вона
Закохана у птаха
Володаря
Німих висот...
Вона — самотня,
Прагне краху
Буденних мрій,
Байдужих нот,
Що люди склали в рок-н-ролі,
Що люди забруднили в спів...
Її крики чайки
Над Подолом
Куди приємніш
Черствих слів...
Вона
Закохана у мрію,
У журавля, що в небесах.
Бо люди
Лиш ненависть сіють,
А він
Назавжди
Тільки птах...

"Діалоги" з митцем

Нещодавно в Галереї мистецтв НАУКМА було відкрито виставку київської художниці, професора, викладача **Ольги Петрової**. Унікальне поєднання національної етнічної свідомості із професійним науковим досвідом (у ґрунтовності якого могли переконатися слухачі курсів пані Петрової "Загальна теорія та історія мистецтв" і "Структурний аналіз художнього тексту") дає неперезершені результати.

Виставка має назву **"Діалоги"**. Її можна розуміти і як безпосередній діалог між митцем та глядачем, і як діалог автора із самим собою. Сторонами останнього є твори художниці, написані в різний час, різній техніці, художній манері і вже зовсім із різним настроєм. Несподіваним відкриттям стала графіка Ольги Петрової - вражаючі за своєю виразністю ілюстрації до «Божественної комедії» Данте та «Дон Кіхота» Сервантеса. Строгість та лаконізм графічних робіт майстра якнайкраще, на мою думку, відтіняє яскраву емоційність та масштабність живописних полотен — зокрема, на релігійну тематику.

Картини Ольги Петрової відзначаються чуттєвістю, художнім смаком та повною художньою розкутністю. Не захопитися колористичними фантазіями майстра просто неможливо - фарби на її полотнах фонтанують, прагнучи подолати межі рами, затають у таємничий вир, приваблюють і гіпнотизують одночасно.

Творчість таких художників, як Петрова, є унікальним явищем для світової культури взагалі і для української зокрема. Адже митці її спрямування є прямими послідовниками традицій, закладених на початку століття видатними українськими авангардистами О. Богомазовим, Д. Бурлюком, К. Малевичем. Тільки після майже півстолітньої заборони радянською владою нефігуративний експресіонізм в Україні знову відродився як спрямування живопису.

P.S. Із 12 січня в Українському Домі відкрита ще одна виставка живопису Ольги Петрової «Забулося літо». Усім бажаючим долучитися до культурно-художнього життя нашого міста раджу скористатися цим шансом.

Евгенія Корнейко,
ФГСН-3,
культуролог-мистецтвознавець

"Merry Christmas J.Christ", або "Веселого Різдва, Ісусе"

Кутя на столі, тьмяний вогник свічки, тихенька коляда. Чорт, Янголи, Смерть із косою. Таким ми звикли уявляти традиційне Різдво. Але, здається, прийшов час змінювати традиційні уявлення... Наприклад, тріє царі стають "гуртом пакистанських наркобаронів", Ірод (він же Місько Барбара з "Мертвого півня", він же Санта-Клаус) перетворюється на "Командувача об'єднаного федерального контингенту, окопного генерала І.", а його воїни — на "спецслужби".

Не треба думати, що все це можна було зрозуміти з вистави **театру-студії "Арабески"** 19 січня. Зовсім ні! Таке знати пощастило лише тим, хто не пошкодував віддати останні дві гривні зі своєї кишені на програмку.

Тим часом в Молодому театрі все було звично. Людей досить багато як на один театр, але дуже мало як на тримільйонний Київ. Звичним було й те, що основну масу цих от "людей" становили студенти (гордо можемо твердити — КМА виявилася традиційно найактивнішою). А в студентів, як відомо, всі кишені порожні чи діряві, тож прочитали лібрето далеко не всі. Даремно! З одного боку, це полегшувало (хоч і не надто) розуміння вистави, а з іншого — маємо справу із справжньою літературою, чи то пак Літературою (текст творив сам Сергій Жадан!!!).

І хоча згадані імена настроювали на щось скандально-несерйозне, горизонт сподівань був все-таки занадто розмитим. Особисто я чекала чогось середнього між українським вертепом і рок-оперою "Jesus Christ, the Superstar" (навіть назви перегукуються). Хоча, хто знає, може, це і було щось середнє?

Так от — вистава. Переповідати її настільки ж доцільно і реально, як людині без музичного слуху переказувати симфонію. Тому згадаємо лише два моменти. Перше — музика. Ті, хто любить чи принаймні знає "мертвих півнів", можуть собі легко відтворити музичну атмосферу. Друге — рекламні паузи (хтось порахував, що їх було шість). Весела мелодія, яка супроводжувалася незмінними словами: *"Божевільний професор Мушка дуже любив черепаший суп у кубиках. Одного разу до нього прийшли представники партії Зелених..."*. Це остаточно дезорієнтувало розгублену публіку.

І врешті — загальні враження. Зрозуміло, не всім сподобалося. Подібні речі зрештою не розраховані на стовідсоткове сприйняття. Але було й багато задоволених (себе зараховую, власне, до цієї категорії). Тішить також інший факт — здається, в Києві починає відроджуватися щось справді українське!!!

Роксоляна Свято,
ФГСН-3, філолог

Толік Сорока

Крокодили поктали клубніку

І давай утікати скрізь забор
Тут Микола узаявся за вила
І настіг неборак коло річки
На леваді паслися корови
Й набуляли криваву картину
Їх ранімоє, добреє серце
Не могло равнодушно дивиться
А у річці бовтались свині
І вищали від задоволення
Та як тільки побачили бойню
Позатикались тут же
Тут на драку уставилась курка
Вона лазила по горОді
Подивилась обоїми глаЗами
І давай копошиться далі
Рядом утка учила утят
Як пірнати і правильно плавають
І сказала: "Ось шо вам буде
Єслі будете тирить клубніку"
Бігімот співчував тій скруті
Учащенно билосся серце
Але потім йому надоїло
І він весело плюхнувся в воду
З кракаділів ніхто не здавався
Всі усилено рвали когті
І надежда була єдина
Шо Микола не вміє плавать
А закінчилось все дуже швидко
І ніхто не чекав такого
Тут один кракаділ зупинився
І віддав кульок із клубнікой

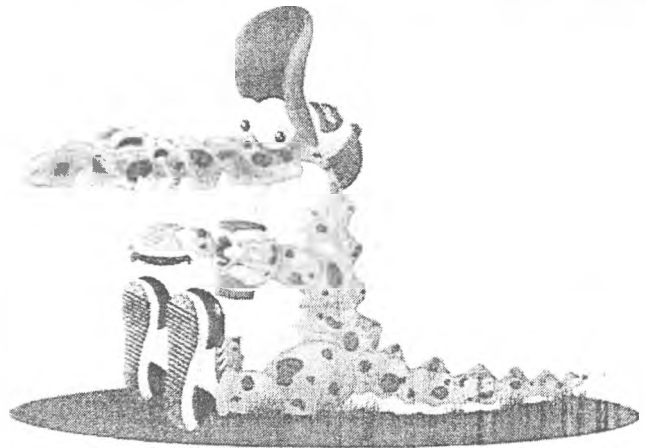
Слово редактора

Попередні зауваги до вірша "Крокодили поктали клубніку". По-перше, в його початковій назві автор дозволив бідним голодним тваринам не просто вкрати, а й "сожрать" смачні літні ягоди; але, з огляду на зміст твору, нам здалося доречнішим назвати його саме так, як ми його назвали.

По-друге, вищезгаданий вірш, власне, не "партійний" і редактори та читачі "Колеґи" можуть легко закинути нам те, що ми його попросту "здерли" із сайту. Відповідаємо: ми його "здерли" не просто, а із посиланням на "Колеґу" та благородною метою популяризації крокодилів, клубніки та їхнього шановного автора.

По-третє, велика подяка від нас та крокодилів Олені Василівні Третьяковій та Володимирі Костьовичу Житнику за те, що звернули на них нашу увагу ☺☺.

Веселіться — розвеселіться!!!

На жаль, в наш час пісочними годинниками не користуються: час не повернути.

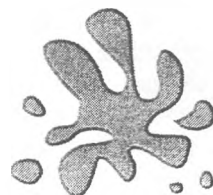
H₂O — девіз не наш.
Наш — C₂H₅OH

Хвилюєшся?! "Беркут" заспокоїть.

Встану рано вранці,
Вип'ю келих ртуті
Та й піду здихати
В цьому інституті.

1+1=2

Ти не один.
Нас багато-о-о!
Навіщо стільки?!!